

Samenkörner (Neue Folge 20) 1926

„Pieire subită”

Era cu ocazia unui mare banchet, care fusese dat în cinstea „Asociației Presei Raționaliste” din Londra. Peste două sute de oaspeți erau prezenți. După ce binele asociației fusese exprimat printr-un toast, s-a ridicat președintele acesteia, domnul Georg W., și, în răspunsul său la cuvintele antevorbitorului său, a oferit o privire de ansamblu asupra concepțiilor religioase și a străduințelor vremii. El a încheiat cu cuvintele:

„Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri! Spun eu aceasta? Nu. Eu spun: Mișcați-vă mâinile și ajutați, căci astăzi trăim.”

Câteva minute mai târziu era mort. Două fraze reușise să spună vorbitorul care a urmat, toastând în sănătatea președintelui, când domnul W. s-a prăbușit. L-au dus într-o cameră alăturată și mai mulți medici, care luau parte la banchet, s-au străduit pentru el. Dar zadarnic. Fără să-și fi recăpătat cunoștința, președintele „Asociației Presei Raționaliste” trecea dincolo, în veșnicie.

Ce este un raționalist, va fi cunoscut celor mai mulți oameni. Este un om care pune rațiunea în locul credinței. Ce poziție față de Dumnezeu și față de problema credinței va fi luat nefericitul președinte al „Asociației Presei Raționaliste”, este, prin urmare, ușor de ghicit. Poate fi comparat bine cu omul bogat despre care relatează Domnul Isus în pilda din Luca 12, că plănuia construirea unor hambare mai mari, ca să înmagazineze în ele toate bogățiile sale, dar care a trebuit apoi să moară. Domnul W. putea și el să mai aibă planuri mari în vedere, și anume, planuri pentru binele semenilor săi, a cerut totuși comesenilor săi să-și miște mâinile ca să-i ajute pe alții. Dar vai! Într-o clipă i s-a cerut sufletul. Unde s-o fi dus el? Trebuie să ne temem că în locul de chin veșnic.

Cât de des se termină repede cu omul, o, așa de îngrozitor de repede! O doamnă tânără, dornică de viață, care era în vizită la un prieten creștin, fusese invitată de acesta să-l însoțească duminică dimineață la biserică, unde, după cum știa el, va predica un preot credincios decis. Doamna s-a învoit să-l însoțească și a pornit la drum cu gazda: sănătoasă, veselă și fără griji cum era ea. Preotul a ținut o prelegere serioasă, insistentă, despre cuvântul biblic: „Nu te lăuda cu ziua de mâine, pentru că nu știi ce va aduce o zi!” (Proverbe 27.1). El a vorbit despre vremelnicia vieții omenești, despre necesitatea neîntârziată a omului de a se converti, de a se lăsa astăzi împăcat cu Dumnezeu. În plus s-a exprimat că pentru cineva din adunare, aceasta poate va fi ultima predică.

Cuvintele serioase au făcut impresie asupra tinerei doamne, dar, din nefericire, nu cea bună. În drum spre casă, ea a început să se amuze cu privire la predicator și la predică, să batjocorească și să râdă. Printre altele, ea spunea: „Nu cred că moartea îl seceră pe un om așa de subit. Niciun predicator nu are dreptul să vorbească în felul acesta ascultătorilor săi. Eu, din partea mea, sunt pregătită să asigur viața tuturor persoanelor care au fost azi în biserică, pe durata următoarelor douăzeci și patru de ore, pentru o monedă de cincizeci de pfenigi.”

Așa vorbea tânăra doamna la amiaza din acea duminică. La miezul nopții era deja un cadavru. O boală gravă, plină de violență, apărută brusc, a secerat-o în câteva ore.

Se poate să meargă și mai repede. În urmă cu câteva zile, un bărbat înstărit făcea o călătorie cu mașina sa. Nu mult după aceea era găsit mort, zăcând pe câmp lângă mașina răsturnată. Aproape orice ziar relatează despre lucruri asemănătoare.

„Nebunule! În noaptea aceasta ți se va cere sufletul; și cele pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?” Omul se ostenește și adună, ca și când i s-ar asigura o viață lungă, dar deodată îl ajunge moartea. Din ceea ce a agonisit nu poate să ia nimic dincolo în veșnicie. El trebuie să lase totul în urmă. Așa cum a venit în lumea aceasta, gol și desculț, tot așa trebuie s-o și părăsească din nou, ca să apară în fața Dumnezeului sfânt.

Samenkörner (Neue Folge 20) 1926

Îngrozitor gând, gol și desculț, în toată starea jalnică și în toată sărăcia, dar cu toate păcatele înaintea ochiului sfânt al lui Dumnezeu! Atunci la ce ajută toate cele agonisite sau realizate în viață?! Îmi mai aduc bine aminte o cuvântare care a fost ținută în urmă cu câțiva ani la catafalcul unui bărbat încă tânăr, după o scurtă boală. El nu fusese un om rău, dimpotrivă, o fire cu înclinații artistice și aspirație serioasă. Dumnezeu l-a rechemat dintr-odată. Dacă în sufletul său s-a mai petrecut ceva înainte de moartea sa, nu se știe. Dar cât de dezolant era necrologul! Oratorul, un bărbat absolut necredincios, încerca să mângâie rudele cu o lungă dezbateră din care rezulta că cel decedat trăiește încă în continuare printre ei, și anume, în lucrările sale, în elevii săi, în succesele muncii sale și așa mai departe. Aceasta era toată mângâierea sa. Despre lucrarea de ispășire a lui Hristos, niciun cuvânt. Și în plus, această lucrare este totuși singurul lucru care poate să ia boldul îngrozitor al morții. Moartea, acest mesager serios, îi ajunge pe toți oamenii, tineri și bătrâni, bogați și săraci, onorabili și nelegiuți; nici credincioșii adevărați nu sunt cruțați de ea, în afară de cei care încă vor mai trăi pe pământ când va veni Isus ca să-i ia pe ai Săi în casa Tatălui. Dar ceea ce înseamnă pentru unii: pieire și noapte veșnică, judecată și disperare deznădăjduită, este o trecere dincolo în odihna veșnică, fericită, pentru ceilalți, ale căror păcate sunt șterse în sângele lui Hristos și care acum stau înaintea lui Dumnezeu în valoarea acestui sânge. „Pieirea subită” nu-l poate ajunge decât pe omul care este înafara lui Hristos. Pentru omul în Hristos nu mai există condamnare, nu pentru că ar fi mai bun decât ceilalți sau pentru că ar fi făcut mai mult bine decât ei, ci tocmai pentru că el este un om care nu mai stă înaintea lui Dumnezeu în propria sa goliciune, neputință și păcătoșenie, ci este îmbrăcat în Hristos, cu veșmintele dreptății și ale sfințeniei divine.

În încheiere, pot să mă mai adresez scurt ție personal, dragă cititorule? Nu te cunosc și deci nu știu dacă ești un copil al lui Dumnezeu sau dacă mai trăiești fără Dumnezeu în lumea aceasta. Dacă prima situație este cazul tău, L-ai acceptat pe Hristos, care „a făcut pace prin sângele crucii Lui”, și atunci nu mai am nimic să-ți spun. În mâna lui Hristos ești salvat. Poți să privești liniștit spre viitor, căci Domnul și Mântuitorul tău te conduce sigur prin viața aceasta, acolo unde ți se păstrează „o moștenire nestrucăcioasă și neîntinată și care nu se veștejește”. Dar dacă ești încă fără Hristos, atunci te avertizez serios. Fie că ești un om onorabil sau nu, fără Hristos ești pierdut. Pieirea pândește la ușa ta și chiar poate să năvălească dintr-odată asupra ta, ca și asupra atâtor oameni. Încă astăzi poți să fii rechemat din viața aceasta și ce va fi apoi? Poate că și atunci va sta unul lângă mormântul tău și va lauda faptele tale bune, - aproape chiar trebuie să ne minunăm de toate lucrurile bune care se spun despre cei decedați – dar nu folosește la nimic. Prin aceasta nu pierzi nimic din goliciunea și starea ta jalnică înaintea lui Dumnezeu. El te va judeca după criteriul Său divin. De aceea, lasă-te avertizat! Primește-L pe Isus! Renunță la toate lucrurile bune pe care ai putea să le arăți și pleacă-te înaintea cuvântului divin: „Nu este nici unul drept, nici unul măcar”; „pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu.” Dar dacă ai făcut aceasta, atunci ascultă și minunata încheiere a frazei: „fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus,” (Romani 3.10,22-24.) Isus este pregătit și astăzi să te pună la adăpost de pieirea care trebuie să-l ajungă pe oricine nu vrea să se lase împăcat cu Dumnezeu și care va lovi cândva toată creștinătatea apostată.

Titlul original: „Plötzliches Verderben”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*